

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei)

Preot Ciprian Iacob | Parohia Gura Văii

Al VII-lea Sinod Ecumenic – Niceea (787) prin hotărârile sale, marchează victoria **culturii icoanelor asupra ereziei iconoclaste**, având ca principal temei, Întruparea Fiului lui Dumnezeu „de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut Om”. Pentru mântuirea oamenilor, El a luat trup omenesc plin de viață, al celor care trebuiau salvați, pe care l-a îndumnezeit deplin. Un alt temei important își are izvorul în viața și tradiția Bisericii încă de la începutul ei, care a folosit și cinstit reprezentări ale Mântuitorului, Maicii Domnului și sfinților, după cum decoperim în **operele Sfinților Părinți**.

Astfel, în secolul al IV-a, **Sfântul Vasile cel Mare** vorbește despre faptul că „cinstirea adusă icoanei se ridică la cel reprezentat în aceasta”, în timp ce **Sfântul Grigorie Teologul** recomandă imaginile creștine pentru împodobirea bisericii, dând exemplu în acest sens pe tatăl său, episcopul Grigorie din Nazianz. **Sfântul Ioan Gură de Aur** amintește despre egalitatea dintre cuvântul propovăduit și icoană, numind icoana „mijloc de aducere aminte și cinstire a sfinților”. Totodată, **Sfântul Grigorie de Nyssa** vorbește despre închipuirea aducerii lui Isaac ca jertfă de către Avraam, icoană spre care, când căuta, vărsa din ochii lui lacrimi de umilință. El mai amintește și despre icoana Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron și despre icoana lui Hristos.

Sfântul Ambrozie de Milan mărturisea că i s-a arătat Apostolul Pavel, așa cum este închipuit pe icoană (Scrisoarea 35), iar la **Sfântul Atanasie cel Mare** găsim următoarea argumentare: „Noi credincioșii, cand ne închinăm la icoane... arătăm buna închinare și iubire către acea față care este închipuită pe icoane.”

O mărturie similară găsim și la **Sfântul Metodie de Patara** care afirmă că „închipuirea îngerilor lui Dumnezeu, care se face din aur, ale începătorilor și ale stăpânilor, noi le facem întru cinstirea și slava lui Dumnezeu”.

La rândul său, **Sfântul Ioan Damaschin** (sec. VIII) ne recomandă următoarele: „Dacă ele (icoanele, n. red.) sunt adevărate și slujesc spre slava lui Dumnezeu și a Sfinților Lui, spre a îndemna la fapte bune, spre îndreptarea fără de prihană și spre mântuirea sufletelor, apoi noi trebuie să le primim și să le cinstim, însă nu în alt fel, decât ca pe închipuiri, ca pilde, ca exemple, ca pe niște cărți pentru oameni...”

*Ceea ce cuvântul împărtășește prin auz,
pictura arată în tăcere prin imagine.*

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

Cele mai frumoase portrete de familie

Să învățăm din pilde

Mă întreba o colegă/prietenă penticostală mai demult: „Voi ortodocșii, de ce vă închinați la icoane? Nu știți că e păcat să va închinați idolilor?”. Eu i-aș fi răspuns înapoi: „Tu nu ai simți niciodată nevoia să săruți poza cuiva foarte drag din familie, care a murit?”

Icoanele au apărut încă de la începuturile creștinismului, și, chiar Sfântul Apostol și Evanghelist Luca este cel care a zugrăvit primele icoane ale Maicii Domnului. Creștinii se roagă în prezența icoanelor, dar nu la icoane, vopselelor sau lemnului.

Spunea cineva foarte frumos, faptul că **venerarea și respectul icoanelor de către creștini, este precum respectul față de steagul românesc**. Respectul față de steag reprezintă aceeași atitudine că și față de icoane, un fel de venerare. Așa cum nu venerăm lemnul sau vopseaua, ci persoana pictată în icoană, tot așa patrioții nu venerază țesătura și culorile, ci țara reprezentată de steag.

Era o data un băiat. Și băiatul acesta se plimba iarna, într-o zi, cu bunicul său, prin pădure. Întâmplarea nefericită făcu ca băiatul să se apropie de un iaz înghețat, și din neatenție să alunece în el, gheața fiind prea subțire. Bunicul își aruncă toiagul ca să îl salveze pe băiat, băiatul se prinse de toiag, fiind tras afară, dar în același timp, bunicul alunecă și el în iaz.

Băiatul, neavând destulă putere, nu reuși să îl tragă pe bunicul său, și acesta muri înecat. După această întâmplare, el păstrase toiagul bunicului cu sfințenie, obiectul ce îi salvase viața. Uneori lua toiagul în mână, îl mângâia și îl săruta. Din când în când, pe furie, când nu îl vedea nimeni, scotea o poză de-a bunicului din buzunar, vărsa o lacrimă rapidă, și săruta poza pe ascuns. Întrebat de un coleg de ce tot ține toiagul acela în colțul camerei, băiatul răspunse: „Acel toiag îmi aduce aminte faptul că o persoană foarte dragă mie, care m-a iubit necondiționat și a avut grijă de mine, și-a dat viața pentru mine”. Văzut mai apoi de către cineva sărutând poza, acesta îl întrebă, chicotind răutăcios: „De ce săruți acea poză?” Iar el răspundea: „Acea poză îmi aduce aminte de bunicul meu, care a murit, dar care știu că are grijă de mine. Și pentru că nu pot să îl sărut obrazul în semn de mulțumire, respect și iubire, îi sărut această poză, aducându-mi mereu aminte de el și purtându-l în suflet.”

Toiagul înseamnă crucea pentru creștinii ortodocși, crucea ce o purtăm la gât, crucea ce

o avem pe perete sau pe raft. Iar poza băiatului, sunt icoanele pentru noi, icoanele pe care le sărutăm cu umilință, cu iubire și contemplare. Căci așa cum spunea Sfântul Grigore de Nyssa, nu putea trece pe lângă o icoană cu Avraam care-l jertfea pe Isaac „fără să verse lacrimi”.

După această scurtă povestioară, este absurd să susținem că acel băiat venera o hârtie și un lemn. Așa cum e absurd să susținem că noi venerăm lemnul sau sticla din fața noastră. **Venerăm Sfinții, pe Maica Domnului și pe Fiul ei, reprezentați în aceste icoane.**

Icoana este o imagine făcută nu pentru ochi și minte, ci pentru suflet și inimă, căci, chiar dacă sensurile nu sunt înțelese de la prima vedere, icoana aduce mângâiere, ne întărește făcându-ne să avem nădejde; când sufletul „plânge” și privim icoana Maicii Domnului, parcă simțim iubirea, milostivirea și sprijinul aceleia ce „a născut pricină veseliei”. **Icoana ne ridică din lumea aceasta, din zbuciumul cotidian, ducându-ne cu gândul la cele mai presus de lume**, la contemplația care ne sfințește vederea și, prin ea, sufletul. „Prin icoane vizibile suntem conduși la contemplarea a ceea ce este divin și spiritual” (Sfântul Ioan Damaschinul).

Din icoane putem învăța. Le privim, și observăm toată „familia” lui Dumnezeu. Vedem smerenia, iubirea și blândețea acestora, umplându-ne de liniște și de gânduri bineplăcute lui Dumnezeu. Vedem un Sfânt, și ne aducem aminte de viața acestuia, ne aducem aminte de învățăturile acestuia, de sfaturile sale. Și atunci ne minunăm, ni se umple sufletul de dorința de a-L slăvi pe Dumnezeu, și ne rugăm, contemplând și mulțumind Domnului. Privim icoanele, dar deja privim dincolo de acestea. Ne minunăm și ne facem cruce, dar nu ne minunăm pentru aurul sau foiele de aur ce s-au utilizat în realizarea icoanei.

Când mă uit la imaginea unei fete semi-îmbrăcate, făcând reclamă la cine știe ce, la ce lucru bun și folositor mă pot gândi? Însă când privesc o icoană, cum să nu îmi amintesc faptul că Iisus Hristos și-a dat viața pentru noi din iubire? **Când privești icoanele, doar lucrurile bune pot încolți în mintea ta.** Îți aduci aminte de virtuțile, de întâmplările și de minunile ce au fost săvârșite, și de aceea, cum să nu le privim mereu cu atâta iubire?

„Icoanele sunt portretele de familie ale lui Dumnezeu” (Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)

Femeia creștină este o binecuvântare pentru familie și Biserică

Viața Bisericii

**Preafericitul Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**

Ziaua Internațională a Femeii își are rădăcinile la începutul secolului trecut, ca urmare a manifestărilor pentru dobândirea unor drepturi sociale și politice. Ziua femeilor în data de 8 Martie a fost recunoscută ca sărbătoare internațională în anul 1975, devenind o tradiție în Europa și în SUA.

Mult mai vechea Tradiție a Bisericii Ortodoxe depășește granițele emancipării sociale sau politice a femeii. Biserica reflectă în sens spiritual asupra femeii creștine, care este apreciată prin asemănarea ei cu Maica Domnului și cu Femeile Mironosițe.

Creștinii își aduc aminte cu recunoștință de toate femeile care din timpul Sfinților Apostoli și până astăzi au arătat credință, prețuire și evlavie pentru Hristos și pentru Biserica Sa, în special în Duminica Femeilor Mironosițe. Biserica este conștientă de rolul pe care îl are femeia în actul educațional și formativ al copiilor și tinerilor, în sânul familiei tradiționale.

Mamele și bunicile creștine rugătoare, prin evlavie, bunătatea, smerenia și înțelepciunea lor, sunt o binecuvântare pentru familie și Biserică. Lumina bunătății sufletului părinților este un reper major în formarea caracterului copiilor și al tinerilor.

Calendarul ortodox este plin de sfinte mucenice și cuvioase care, după modelul Maicii Domnului, și-au desăvârșit firea mărturisind cu

îndrăzneală credința în Iisus Hristos, în situații grele. Sfânta Împărăteasă Elena este un model relevant pentru viața creștină a femeilor în general, și a mamele în special, exemplu de mărturisire a credinței creștine în familie și în societate, îmbinând armonios înțelepciunea cu evlavie și credința cu dărnicia.

Adresăm felicitări, mulțumiri și binecu-

vântări tuturor femeilor care cultivă și mărturisesc credința în Iisus Hristos Cel răstignit și înviat, aducând multă lumină și bucurie în viața Bisericii, a Familiei și a Societății. Le dorim tuturor sănătate și mântuire, pace și bucurie sfântă întru mulți și binecuvântați ani!

(Sursa: basilica.ro)

Viața duhovnicească

Nicio boală nu se transmite prin Sfânta Împărtășanie

Arhimandritul Eusebiu Giannakakis | www.doxologia.ro

In ultima vreme se pune tot mai mult întrebarea dacă, prin Sfânta împărtășanie, există posibilitatea transmiterii unor boli. Discuția a devenit și mai aprinsă mai ales de când și-a făcut apariția boala SIDA. Bineînțeles, creștinii adevărați nu-și pun deloc această întrebare. Nu sunt puțini, însă, nici cei care se tulbură, punând semne de întrebare.

Cea mai bună dovadă, bineînțeles pentru cei care au nevoie de ea, referitor la faptul că bolile nu se transmit prin Sfânta împărtășanie cu Sfântul Trup și Sânge ale Mântuitorului nostru Hristos, sunt chiar preoții de spital, cei care consumă Sfânta împărtășanie rămasă după împărtășirea tuturor bolnavilor.

Pe perioada cât am slujit în cadrul Spitalului „Hipocrat”, am avut ocazia de a cunoaște și colabora cu truditores de seamă ai Bisericii, care

se puneau în slujba aproapelui până la sacrificiu de sine, oferind mângâiere, timp de mulți ani, fiecărui bolnav în parte. Între aceștia, îi amintesc pe părintele Georgios Koutis, de la Spitalul „Sfântul Sava”, pe părintele Elpidios, fratele părintelui Filoumenos, ieromartir al zilelor noastre, de la Spitalul „Crucea Roșie”, pe părintele Ilie Tsokogiannis, ulterior mitropolit al Demetriadei, de la Spitalul „Buna Vestire”, pe părintele Anastasie Drapaniotis, de la Spitalul „Popular” și pe părintele aghiorit Pantelimon, de la Spitalul „Mântuleasa”, toți activând în perioada în care tuberculoza făcea ravagii.

La ora la care scriu aceste pagini, mențin încă legături duhovnicești cu majoritatea dintre preoții care, dând dovadă de zel și putere de sacrificiu, slujesc prin spitalele din Atena. Vă asigur, fără nici un fel de ezitare — și sunt con-

vins că și preoții pe care i-am amintit aici, dacă ar fi fost întrebați, ar fi răspuns, în mod categoric, la fel — că niciodată nu s-a constatat ca vreo boală, fie ea dintre cele mai ușoare sau mai grele, să fie transmisă prin intermediul Sfintei împărtășanii, respectiv de la bolnav către preot. Chiar și eu, după 35 de ani de slujire în cadrul Spitalului „Hipocrat”, nu m-am îmbolnăvit vreodată din cauza vreunui microb luat de acolo sau de oricare alta dintre bolile de care sufereau cei internați acolo. Mai mult decât atât, în ultimii ani de slujire ai mei, la Spitalul „Hipocrat” fuseseră internați destul de mulți bolnavi de SIDA.

Cu ajutorul harului lui Dumnezeu, pe toți i-am cercetat, i-am spovedit și împărtășit în repetate rânduri. După cum era normal, de fiecare dată am consumat Sfânta împărtășanie rămasă cu aceeași bucurie și evlavie și fără nici un fel de rețineră.

Cum ar fi fost posibil, de altfel, ca microbii, care sunt atât de neînsemnați, să fie mai puternici decât Creatorul Universului, decât Atotputernicul Dumnezeu? Cum ar fi fost posibil ca Marele Vindecător, Cel care vindecă toate bolile doar prin Cuvântul Său, să fie chiar cel care transmite boala? Aceasta este o mare blasfemie, fraților! Cel care doar gândește așa face dovada că este un om care nu l-a cunoscut niciodată, cu adevărat, pe Hristos.